

saaledes anlagt, at Næringsloven, det være med eller mod vor Hensigt, efter besværlige Overvejelser har fastsat et Belte omkring Kjøbstæderne for Øfere af 1 Mil, for Detailhandlere af 1½, og at Bevillingsmyndigheden i saa Henseende er hævet. Naar vi vige fra denne Grændse saa ved en Lov og saa ved en anden og imødkomme denne og hin, forurette vi efter Næringslovens Princip den ustyldige Part, som ikke har den mindste Del deri, nemlig den Kjøbstadberettigede, for at hjælpe paa den vedkommende Næringsdrivende og Øvrighedsperson. Den vedkommende Næringsdrivende kunde have taget sig iagt, saa at han ikke var kommen til at bo for nær ved Staden, og Øvrighedspersonen kunde have taget sig iagt, saa at han ikke havde ladet ham bo for nær; men den tredie Mand, den Kjøbstadberettigede, kan slet ikke gjøre Noget i saa Henseende, og hvorfor skal saa den tredie ustyldige Mand lide under saadan en Feil? Det kommer den Vedkommende ikke til, naar der af den almindelige Statskassé ydes en Villighedshjælp i saadanne enkelte Tilfælde. Jeg vilde derfor ønske, at, naar vi skulle til at gjøre om paa Næringslovgivningen, og det kan gjerne være, at den i flere Henseender kunde trænge til en Revision, derom skal jeg ikke udtale mig, vi saa gjøre det efter en fornuftig, forudgaaet Forberedelse, som vi tidligere have gjort, og ikke, hvad enten vi kalde os Landbo- eller Kjøbstadrepræsentanter — Folkerepræsentanter ere vi jo — jage Smaaløve igjennem, uden at Noget udenfor saar det at vide, for saa bagefter, naar vi have vedtaget Loven, at faae Meddelelse saa fra det Sted og saa fra det Sted om, at Loven rammer saaledes i det Tilfælde og saaledes i det, og at det Tilfælde ser saaledes ud o. s. v., thi saa vilde vi maaske sige: det er dog ærgerligt, havde vi vidst det dengang, saa vilde vi ikke have affattet Loven saaledes. Men saa er der en anden Ting. Denne Lov giver nemlig en Præmie i Dieblittet til den Enkelte, som den angaar, Alt forudsat, at den bliver ordentlig redigeret; men nu har den sidste Lov jo virket i 8 Aar, og den tidligere i omtrent 20 Aar, og alle de Personer, der tidligere ere blevne ramte af Lovens Strengthed og maaske have faaet fortrøblet deres Existentz paa Grund af, at de maatte flytte udenfor den Grændse, som de enten ved deres egen Feiltagelse eller ved Øvrighedsens Skjæbessløshed ere komne til at bo indenfor, kunde jo være ligesaa berettigede og i mange Tilfælde langt mere berettigede til at blive hjulpsne end de Enkelte, der ere i det Tilfælde, der er under Omtale. Dette har man imidlertid ikke gjort, og gjør man det ikke ved denne Lov, maa man efter min Mening give en Lov med tilbagevirkende Kraft og reablere deres Forhold, som have lidt Skade i andre lignende Tilfælde. Det Retteste, der efter min Mening er at gjøre, er foreløbig, inden det høie Thing vedtager Loven, at faae den bilagt med saadanne statistiske Dplys-

ninger, at man ikke bagefter kommer til at fortryde den Maade, hvorpaa den er bleven affattet. Jeg skal derfor henstille til de ærede Forslagsstillere, om de, hvor meget eller hvor lidet de nu end kunne billige de Indvendinger, jeg har gjort, dog ikke maatte finde det rigtigt nu at lade Randers-Tilfældet gaa til Finantsudvalget, saaledes som vi tidligere have ladet Ribe-Tilfældet gaa ind i Finantsudvalget. Skulde der saa i Mellemtiden komme saadanne Dplysninger, der kunde bevirke, at vi ansaa det for rigtigt at give en fornuftig redigeret Lovbestemmelse, kunde vi jo saa undersøge det næiere. I Henhold til disse Betragtninger skal jeg forbeholde mig at stille et Forslag derom. Jeg behøver jo ikke at sige, at jeg kunde have opfat dette til efter 2den Behandling; men jeg har ikke Noget imod at gjøre det nu, forsaavidt det maaske kunde forføre Forhandlingen. Min Tanke er nemlig den, at jeg ønsker dette Forslag paa Grund af den mulige Villigheds-erstatning, det kunde medføre, henviset til Finantsudvalget, idet Randers-Tilfældet efter min Mening bør henvises til det samme Sted, hvor Ribe-Tilfældet er. Det er dette, som jeg skal tillade mig at henstille til de høie Herrer. (Afbrudelse). Ja, jeg kan maaske ligesaa godt ende mit Foredrag med at foreslaa, at 2den Behandling af Lovforslaget standses, og at Sagen henvises til Finantsudvalget.

Formanden (Krabbe): Forhandlingen dreier sig altsaa nu herom.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Suel): Jeg tør forudsætte, at det maa være mig tilladt ogsaa at omhandle Sagens Realitet, forsaavidt den kan komme i Betragtning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Henvisningen til et eller andet Udvalg, og under denne Forudsætning skal jeg tillade mig den almindelige Bemærkning, at det ærede Medlem ser med et altsfor stort Syn paa denne i og for sig lille Sag. Det ærede Medlem talte, som om det var en større Forandring i Næringsloven, der var Tale om, det er det slet ikke, det er en høist ubetydelig Sag, der sigter til at raade Bod paa tilfældige Feiltagelser, som ere indtrufne paa forskjellige Steder, og som kunde blive meget skjæbessvangre og tilbels ogsaa ere blevne det for enkelte Personer. Sagen er nemlig den, at det har viist sig i flere Tilfælde og ikke alene ved Randers, at en Mand, der har erholdt Næringsbevis til at drive Detailhandel, har overset ligesaa vel som Øvrigheden, der har givet ham Beviset, at der manglede 20, 30, 40, maaske 100 Alen i den Afstand, som Loven af 1873 foreskriver. Disse Mænd have nu siddet i god Tro og drevet deres Næring, indtil de vedkommende Kjøbstæder have ladet anstille Undersøgelser om, hvorvidt den i Loven foreskrevne Afstand i ethvert Tilfælde var